

διακοπῶσιν αἱ ἐν Πελοποννήσῳ εἰρηνικαὶ σχέσεις· ὁ δὲ Φλωρέντιος ὠφελούμενος ἐκ τούτου δὲν ἐδίστασεν νὰ ὑποστηρίξῃ γενναίως τὸν δεσπότην τῆς Ἡπείρου κατὰ τοῦ Ἀνδρονίκου. Ἐντεῦθεν ὁμως δὲν ἐταράχθησαν τὰ τῆς χερσονήσου πράγματα, ἡ δὲ Πελοπόννησος, ἀπήλαυσεν ἐπὶ τῆς συνετῆς καὶ ἰσχυρᾶς τοῦ Φλωρεντίου διοικήσεως ἰκανὴν τινα εὐημερίαν καὶ εὐπορίαν, ἂν καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν Χρονικῶν ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατήντησαν νὰ μὴ ἠξεύρωσι τί ἔχουσιν εἶναι ὑπερβολή.

Εἶπομεν πρὸ μικροῦ ὅτι ὁ Φλωρέντιος συνέδραμε τὸν δεσπότην Ἡπείρου κατὰ τοῦ Ἀνδρονίκου τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ 1290 νεαί πάλιν ἐγένοντο ἐχθροπραξίαι μεταξὺ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκράτορος καὶ τῶν δεσποτῶν Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας. Στρατὸς ἰσχυρὸς τοῦ Ἀνδρονίκου προσέβαλε κατ' ἀρχὰς τὸν δυνάστην Μεγαλοβλαχίας Ἰωάννην Α'· κατετρόπωσεν αὐτὸν μόλις δυνηθέντα νὰ σωθῆ διὰ φυγῆς καὶ ἔπειτα διελθὼν ἀκωλύτως τὴν χώραν αὐτοῦ ἐστρατοπέδευσε περὶ τὰ Ἰωάννινα. Ὁ στρατὸς οὗτος συνέκειτο ἐκ 14.000 ἰππέων καὶ 30.000 πεζῶν, ὧν ὅμως δυστυχῶς οἱ πλείστοι ἦσαν Τούρκοι, Κομάνοι καὶ Γερμανοὶ μισθοφόροι. Ἐνῶ δὲ ἐτολιόρκει τὰ Ἰωάννινα, ὁ Γενονητικὸς στόλος, ὅστις εἶχε συμμαχήσει μετὰ τοῦ βασιλέως, ἔπλευσε πρὸς τὸ Ξερίμερον καὶ ἠγκυροβόλησεν οὐ μακρὰν τῆς Ἄρτης, ἐν ἣ ἠδρυνεν ὁ δεσπότης Νικηφόρος. Εἰς τοσαύτην ναυτικὴν καὶ πεζικὴν παρασκευὴν μὴ δυνάμενος ν' ἀντιῆξῃ ὁ Νικηφόρος ἐξήχησε τὴν ἐπικουρίαν τῶν φριγκῶν ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸ πάντων τοῦ πρίγκιπος τῆς Ἀχαΐας Φλωρεντίου, πρὸς ὃν ὑπέσχετο νὰ παραχωρήσῃ τμημὰ τι τοῦ δεσποτάτου, νὰ δώσῃ ὄμηρον τὸν υἱὸν τοῦ Θωμᾶν καὶ νὰ συντηρήσῃ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸν ἐπικουρικὸν στρατὸν ἐκ 400 ἀνδρῶν συγκείμενον. Εἰς βοήθειαν τοῦ Νικηφόρου ἔδραμε καὶ ὁ κόμης Κεφαλληνίας Ρικάρδος μετὰ 100 ἰππέων, συνελθόντες δ' ἅπαντες εἰς Ἄρταν καὶ ἀναγορεύσαντες ἡγεμόνα τοῦ στρατοῦ τὸν Νικόλαον Γ' Σαῖντ' Ὀμέρ, πρωτοστράτορα ὄντα τοῦ Μωρέως, ἀπεφάσισαν νὰ διαλύσωσι τὴν πολιορκίαν τῶν Ἰωαννίνων. Κατάρθωσαν δὲ τοῦτο ἀκόπως, διότι τὰ ξενικὰ τοῦ Ἀνδρονίκου στρατεύματα, ἅμα ἔμαθον τὴν ἀφίξιν τοῦ Φλωρεντίου, δὲν ἐπέισθησαν νὰ ἐπιμείνωσιν ἀγωνιζόμενα καὶ ὑπεχώρησαν πρὸς τὸ Βυζάντιον, καταδιωχθέντα μέχρι τινὸς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Νικηφόρον, οὔτινες ἔπειτα ἐτράπησαν κατὰ τοῦ στρατοῦ ὃν ἀπεβίβασεν ὁ γενονητικὸς στόλος καὶ ὅστις προέβηκε δηρῶν καὶ πορθῶν μέχρι τῆς Ἄρτης. Ἀλλὰ καὶ οὗτος, ἅμα ἰδὼν ἐπερχομένην τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τοῦ Νικηφόρου, ἐτράπη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπεβίβασθη αὐθις εἰς τὰ πλοῖα αὐτοῦ. Ἄν ὅμως ὁ Νικηφόρος ἀπηλλάγη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐκ Βυζαντίου ἀπειλήσαντος αὐτὸν κινδύνου, κατέστη ἄφ' ἑτέρου ἐντελῶς ὑποχείριος τῶν Φράγκων. Ὁ Κάρολος Β' ὁ Ἀνδεγαυικὸς, τοῦ ὁποίου αἱ κτήσεις ἐν τῇ Ἀνατολῇ εἶχον καταντήσει νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ὀλίγους τινὰς ἀπέναντι αὐτῆς κειμένους πύργους (διότι τὸ μὲν Δυρράχιον εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ κατακτηθῆ ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν, οἱ δὲ Ἀλβανοὶ ὡσαύτως μετὰ τούτων συνετάχθησαν), ἐνόμισε καλὴν τὴν περίστασιν τοῦ νὰ ὠφεληθῆ ἐκ τῆς συνδρομῆς ἣν ἔδωκεν ὁ Φλωρέντιος πρὸς τὸν Νικηφόρον, ἵνα καταστῆ κύριος ἐν μέρει ἕμμεσος καὶ ἐν μέρει ἕμμεσος τοῦ δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου. Ὅθεν ἐπεχείρησεν ἀπὸ τοῦ 1291 διαπραγματεύσεις μακρὰς τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἐπιτηδείου Φλωρεντίου, αἵτινες μόλις ἀπέληξαν τῷ 1294 εἰς τὰς ἐξῆς συμφωνίας. Ὁ υἱὸς τοῦ Καρόλου Φίλιππος, πρίγκιψ Τάραντος, θέλει συζευχθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ δεσπότη τῆς Ἡπείρου Θάμαρ λαμβάνων ὡς προίκα τὴν Ναύπακτον, τὸν Βλοχόν, τὸ Ἀγγελόκαστρον καὶ τὴν Βόνιτζαν· ὁ δεσπότης Ἡπείρου θέλει ἐξακολουθεῖ ἄρχων τοῦ ἐπιλοιποῦ δεσποτάτου καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θέλει τὸν διαδεχθῆ ὁ υἱὸς τοῦ Θωμᾶ· μόνον δὲ ἐὰν ἐκλίπῃ ἄρρηθ διάδοχος τοῦ Θωμᾶ θέλει περιέλθει τὸ δεσποτάτον